

ва брѣме, то е едно злочестие за него; то е едно упро-
пастяване за него: отъ една страна да му давашъ сво-
бода, а отъ друга да му я зимашъ като го обременявашъ
безмѣрно. Туй направиха враговетѣ, тѣй да кажа, на на-
шия народъ и това нѣщо отъ 5 години насамъ се чюв-
ствува. Не можемъ да кажемъ, че днесъ се проявява туй
желание, туй заявление; тѣ се появиха още тогава, по-
диръ самото поражение, което произведе прогласението на
Берлинския трактатъ, подиръ което поражение въ сърце-
то на всѣки българинъ се закорени това незадоволство.
Но нашия народъ тогава нѣмаше сила да направи друго-
яче; неможаше да промѣни туй несносно положение, въ
което го поставяше Берлинскій трактатъ; той трѣбаше по
свѣтитѣ на нашата Освободителка да приеме такова по-
ложение и да потърпи, до дѣто да се явятъ нѣкои бла-
гоприятни обстоятелства, които да поправятъ положени-
ето му.

Не можемъ да откажемъ Г-да, че чашата която ни
дадаха дипломатитѣ отъ Берлинскій Конгресъ, бѣше пълва
съ отровна горчевина; но нашия народъ бѣше принуденъ да
я преглътне; горчевината бѣше страшна и тя остана въ
душата му; тя ще го огорчава всякога, до дѣто се намира въ
туй положение разединено. Подиръ петъ годишно търпе-
ние и носане това несносно положение, нашитѣ южни
братия неможаха повѣче да търпятъ отъ да неизвикатъ предъ
кого то трѣбва, че туй тежко и несносно положение е
нетърпимо, че народъ раздѣленъ не може да съществува,
(Викове: Вѣрно, Вѣрно!) че народъ раздѣленъ не може да
напредва, (Викове: Вѣрно!) че народъ раздѣленъ не може
да има свѣтло бѣдѣще и никога не може да устрои своитѣ
дѣла; (Гласове: Безъ съединение нищо нема!) той всѣкога
ще бѣде заробенъ и икономически и политически и ад-
министративно; за това именно, днесъ хиляди души изди-
гатъ гласътъ си, ижшкать, стенять и викатъ. И ние тукъ,
които не сме нищо друго освѣнъ една съвѣплотена частъ
отъ туй тѣло, не можемъ да не чувствуваме болкитѣ и горче-
минитѣ; тѣхнитѣ пжшкания немогѣтъ да неизлазятъ и презъ
нашитѣ гърди. Тѣхнитѣ тежини сѣ наши и нашитѣ сѣ тѣхни.
(Викове отъ сичкитѣ страни: Вѣрно! Да живѣе съединена
България!) Сичко добро или зло, общо е на сички ни. Не може
человѣкъ да не скърби за лошата съдба, която ни постигна
чрезъ лошото положение въ което ни поставиха, но отъ